

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1169/2021
15.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Јелене Ивановић, Бранислава Босиљковића и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Цемовић, адвокат из .., против туженог „Беорол“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Ђорђе Симић, адвокат из ..., ради накнаде штете, исплате увећане зараде и накнаде трошкова за службена путовања, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 480/18 од 09.11.2018. године, у седници већа одржаној 15.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 480/18 од 09.11.2018. године, у ставу првом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 480/18 од 09.11.2018. године, у ставу првом изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 251/16 од 18.09.2017. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете због изгубљене зараде за јануар месец 2009. године исплати износ од 40.000,00 динара са законском затезном каматом од 28.02.2009. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете због изгубљене зараде за фебруар месец 2009. године исплати износ од 40.000,00 динара са законском затезном каматом од 31.03.2009. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде зараде за прековремени рад у периоду од 08.10.2007. до 01.01.2009. године исплати износ од 53.207,90 динара са законском затезном каматом од 06.10.2009. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова за службена путовања, остварена у периоду од 29.01.2008. до 16.12.2008. године, исплати износ од 150.660,00 динара са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе 06.10.2009. године до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 262.877,00 динара са законском затезном каматом.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 480/18 од 09.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем и четвртим изреке. Ставом другим изреке, укинута је

решење о трошковима поступка садржано у ставу петом изреке првостепене пресуде и предмет у укинutom делу враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажне другостепене пресуде, у ставу првом изреке, тужени је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер у конкретном случају не постоји ниједан од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. ЗПП због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, у циљу уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Предметно питање права на накнаду штете због неисплаћене зараде, као и исплату увећане зараде и накнаде трошкова за време проведено на службеном путу, на основу одредаба Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 54/09), јесте питање конкретног спора, при чему треба имати у виду и да одлука о тужбеном захтеву као у овој правној ствари зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, па евентуално другачија одлука о основаности захтева не указује нужно и на неуједначену судску праксу.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 06.10.2009. године, а побијени део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија туженог није дозвољена.

Врховни касациони суд је стога, на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић